

Taxien svinger inn på en stor parkeringsplass rett foran rekken av salgsboder. Denne bilen er den eneste her, jeg er øyensynlig eneste turist på vei til hulen.

En man kommer mot meg med noe svært i armene. Det er en tøykrokodille. Han legger den i armene mine idet jeg åpner bildøra. Den kan bli min for 1000 bath, forstår jeg.

Da jeg avslår, legger han krokodillen på biltaket, der skal den visst vente på meg til jeg kommer tilbake.

Fra parkeringsplassen er det to hundre meter opp en svak skråning til huleinngangen, en revne i Moder Jord. Jeg går inn i henne, ned en murt trapp, ned til første hulenivå.

Det er et platå på 30-40 kvadratmeter, pent jevnet ut og med gulvet dekket av brostein. Og langs veggene står Buddhaer naturligvis, i rekke og rad.

To steinbenker er også der, den ene henger på skjeve, mangler to bein.

Derfra går jeg dypere ned, til et stort kammer. Lys flommer inn ovenfra og fyller rommet. Det skinner og glinser i små og større Buddha-statuer, på rekke og rad langs huleveggene, i sprekker og på platåer.

I neste åpning en stor, hvilende Buddha, liggende på høyresiden, høyre hånd under kinnet, kroppen dekket av gyllen silke.

Enda flere Buddhaer å se i tredje hulekammer. Gjennom en åpning i toppen flyter lyset inn også inn her, men det er kjølig i rommet, behagelig å sitte. Tørt lau og rusk daler også ned i hulen, samt tjukke røtter fra ukjente trær tvinner seg ned fra åpningen og ned i jord i hulens indre.

Siste kammer er mørkt, uten sprekker for lyset. Selv her står statuene i rekker. Plutselig en høy lyd, vingeslag, flaggermus under hjulekupplen naturligvis, jeg kan også lukte dem omkring meg.

Jeg går tilbake til den behagelige hulen, setter meg i skyggen og samler meg om pusten. Den flyter lett ut og inn, og døren til en indre hule åpner seg lett som et pust. Naturligvis ser jeg Buddhaer, som dem omkring meg, gyldne og med en spiss opp fra hodet. Jeg vet ikke hva det akkurat den står for, men alle har det, omkring meg og inni meg.

En enslig passerende mann sier noe til meg der jeg sitter, jeg skjønner ikke bæret. Han er turist han også, så da er vi to her. Hans kone dukker også opp. Vi er altså tre besøkende her, pluss to damer i hvitt bak en lang disk. De selger røkelse og souvenirer.

Det brenner mange lys foran den store Buddha og foran et bilde av Kongen. Jeg tenner røkelse

der og det liker damene.

En hule ved Kongsberg er knyttet til Marcello Haugen og hans ungdomsliv. Hadde Norge vært et buddhistisk land, ville det sikkert stått en Buddha der, og den ville ikke vært full av dumpet skrap, piggtråd og gjerdestolper, slik tilfellet er nå.

Denne hulen i Thailand kalles Khao Lung. Den finnes i Petchabury, nær den lille byen Cha-Am.

Selvfølgelig er alt dette anlagt av en konge og til forfedrenes og Buddhas ære. Hvor mange statuer kan det være her? Noen hundre med stort og smått, tror jeg.

Men det er naturen selv som har laget hulen.

I det jeg tenker den tanken skjer det.

Øynene mine glir opp fra rekken med de gyldne Buddhaene, glir over huleveggene, fra utspring til fordypninger, oppover til takhvelvningen.

Stalakitter henger fra taket, det glinser i krystaller. Så får jeg øye på figurene i fjellet.

Ansikter, øyne, vinger, profiler. Jeg ser dem over alt. Dyr, engler, alver, dverger og mennesker. Bare jeg beveger ganske litt på øynene dukker nye figurer frem i fjellet, figurer inne i figurer og utenpå hverandre.

De er vakre, groteske, majestetiske, strenge og mystiske, som Moder Jords tusen ansikter, og ansiktene til hennes familie. De holder de tallrike Buddhaene, og alle oss andre på sine mektige og usynlige fingerspisser.

Etter en time kommer jeg opp av hulen, til den ventende drosjesjåføren. Krokodillen på taket finner veien tilbake til selgerens favn i det taxien med meg inni drar avsted...

Mvh. ailo gaup